

øgede Laan i deres Eiendomme, baade direkte og indirekte have havt Fordel eller i alt Fald kunde have havt Fordel af Loven af 1ste April 1887. Thi saa Meget er dog ganske klart, at den, der er nødt til at søge Laan i sin Eiendom udover, hvad den allerede er prioriteret med, vil, saalænge Loven af 1ste April gjælder, frit have Valget imellem enten at søge et saadant Laan selvstændigt for sig eller at søge Prioriteterne forøgede som et samlet Hele, og det turde vel hende, at det Sidste ikke alene vil blive det Letteste for ham at opnaa, men ogsaa vil blive det Billigste, og i saa Tilfælde, naar han altsaa skaffer sig forøget Laan ved en samlet, forhøjet Prioritering af Eiendommen, saa faar han jo i Henhold til Loven af 1ste April 1887 frit Stempel og fri Thinglæsning for hele det gamle Laans Beløb. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at i Virkeligheden har Loven af 1ste April 1887 ikke blot været til Fordel for de bedre stillede Laantagere, men har ogsaa været til lige saa stor Fordel for de mindre velstillede, nemlig dem, der ere i det ubehagelige Tilfælde at skulle optage forøgede Laan. — Som det allerede af mig blev udtalt, kan jeg ikke anbefale Lovforslaget i og for sig; men hvad jeg derimod meget vil anbefale, dersom dette Things Flertal er stemt for en Forlængelse af Loven af 1ste April 1887, det er, at man vil følge det Raad, den Opfordring, som fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kred (Breinholt), nemlig det, at indskrænte Lovens Virksomhed til kun een Termin endnu.

Det kunde jo vistnok med Føie ventes, at Finantsministeren skulde kunne meddele det ærede Thing Oplysning om, hvilken finantstiel Betydning Loven af 1ste April 1887, saaledes som den nu er, har. Ved den finantstielle Betydning forstaar jeg naturligtvis, hvor stort et Tab den vil bevirke for Statskassen. Men jeg maa meget beklage, at jeg ikke er i Stand til at meddele noget Saadant, det er aldeles umuligt at opgjøre det allerede nu, ikke blot fordi Lovens Virketid jo langtfra er til Ende endnu, men ogsaa fordi man aldeles ikke kan gjøre nogen sikker Beregning, næppe nok en Sandsynlighedsberegning fra, hvad den har kostet i den første halve Tid, i hvilken den har eksisteret, til, hvad den vil koste i den sidste Halvdel af dens Levetid. Det er jo ganske klart — forekommer det mig — at Loven af 1ste April 1887 kun har havt en forholdsvis svag Virkning i den første Termin, Juni Termin f. N. Den har havt større Indflydelse med Hensyn til Omsætningen i afvigte December Termin; men

Eftervirkningen deraf er endnu ikke fuldt udkommen til Finantsministerens Kundskab; thi som bekendt bliver jo Thinglæsningsgebyret eftergivet, naar i Overensstemmelse med Loven Afslæsnings af den ældre Obligation finder Sted inden 3 Maanedes efter den nye Obligationens Udstedelse; altsaa af de Obligationer, som ere udstedte sidste December Termin, har Thinglæsningen ikke behøvet at finde Sted for 3 Maanedes derefter, og for den Tid veed man altsaa ikke, hvormeget Tabet for Statskassen i Stempelgebyr har været. Saa have vi jo endelig en Termin endnu tilbage; og om hvilket Omfang Prioritetsomsætningen i Henhold til Loven af 1ste April 1887 vil faae i den sidste af de beneficerede Terminer kan ingen Dødelig have nogen Mening. Jeg er altsaa ganske ude af Stand til at meddele det ærede Thing den nugældende Lovs finantstielle Betydning, og selvfølgelig er jeg heller ikke i Stand til at angive, hvormeget en eventuel Forlængelse af Loven vil komme til at koste Statskassen; men saa meget er ganske klart, at Statskassen gennem en Begunstigelseslov som den foreliggende ikke blot taber den Merindtægt, den vilde have gennem den ekstraordinære Prioritetsomsætning, hidrørende fra den lavere Rentefod, særlig paavirket af Konverteringen af Statsgjælden, men at Statskassen desforuden ogsaa taber den Indtægt, den kunde have havt af den regulære sædvanlige Prioritets Ombytning — den Sag er ganske klar. Jeg tror heller ikke, at man oversaa dette ved Vedtagelsen af Loven i Fjor. Man søgte forgæves efter en Formulering af Loven, hvorefter den kun kom til at ramme det, man forstaar ved egentlig Konvertering. Det lykkedes ikke, og man maatte derfor blive staaende ved det Udtryk, at Beneficiet opnaaedes, naar det var samme Debitor og i samme Eiendom; men det er klart nok, at der mellem Nar og Dag har fundet mange Prioritetsombytninger Sted, som ikke ere Konvertering eller billigere Laantagning, men ere en ordinær Prioritetsombytning, hvoraf Statskassen ellers har en regelmæssig Indtægt. Denne regelmæssige Indtægt taber man selvfølgelig, saalænge Begunstigelsesloven varer. Det vidste man ogsaa i Fjor, den Gang man vedtog Loven, men man trostede sig ved, at de ekstraordinære Prioritetsomsætninger vilde være saa langt overveiede sammenlignede med de ordinære, at man ikke behøvede at tage noget stort Hensyn til dette Tab for Statskassen ved, at de ordinære Prioritetsomsætninger ogsaa bleve fritagne. Men det er jo klart, at jo længere Loven virker, desto større